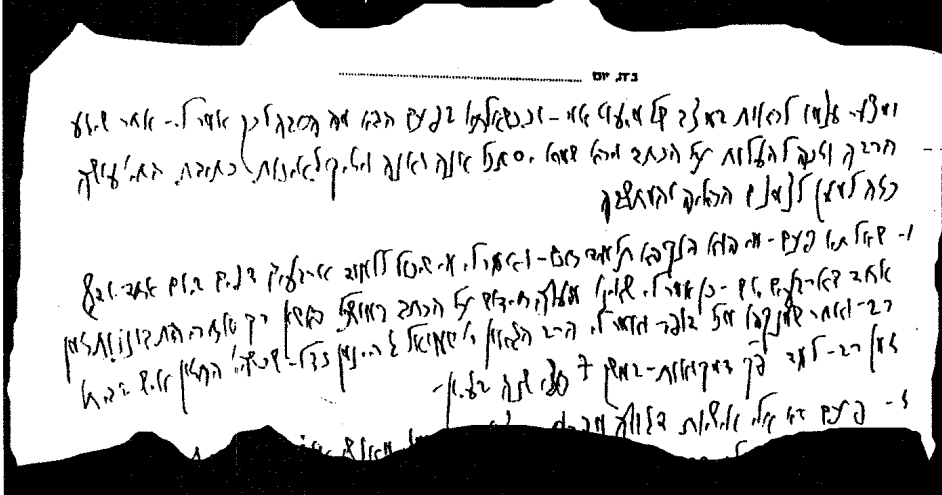

שנקרא "בית שרה שנירר". קשה ולמותר לתאר את מצוקתן וסיבלן של הנערות. בכל לילה היתה מתרחשת במקום טרגדיה, היו הבנות נחרדות מהשמועות שהגיעו מגיא ההריגה באירופה, זו על שכנראה איבדה את כל משפחתה, זו שהוריה נעלמו, וזו שכבר שבועיים לא ידעה ממה ששכנתה לחדר כבר ידעה... היו הבנות מייללות בככיות נוראות, והמחזה היה מחרד. בסעודת שבת אחת פצחו הבנות בשירה אדירה, שירה לבורא עולם, אב הרחמים. חלונות הבית היו פתוחים וקול השירה הדהד למרחוק. שכנים מן הבניינים הסמוכים למוסד באו אל מרן החזו"א כשתלונה בפייהם: הרי "קול באשה ערוה", והאם יש ללכת ולהעיר להן על כך, תגובתו הראשונה של אביהם של ישראל למשמע השאלה היתה "זיי זינגען שוין? איך פרייזיך זייער!"... "הן כבר שרות? אני מאוד שמח!..."

הגיע יהודי לבקשו שיתפלל על חולה. אמר לו מרן החזו"א: גש לשיבת פוניבז', קח עשרה בחורים לחדר צדדי ושיתפללו, והוסיף: "תבקש רק בחורים כאלה שעמלים בתורה, כי הם רחמנים יותר!... הרגשה של גדול הדור.

כידוע, היה מרן החזו"א, למרות מכאוביו ויסוריו הרבים שאפפוהו בחייו, כאיש משמח א' ואנשים. כדי לגרום נעימות לבני אדם, לעודדם ולחזקם, בבחינת "פנינת חן", שובה לבכות. אברך צעיר הגיע עם ילדו הקטן,

כת"י של הגאון הגדול בעל שבט הלוי שליט"א

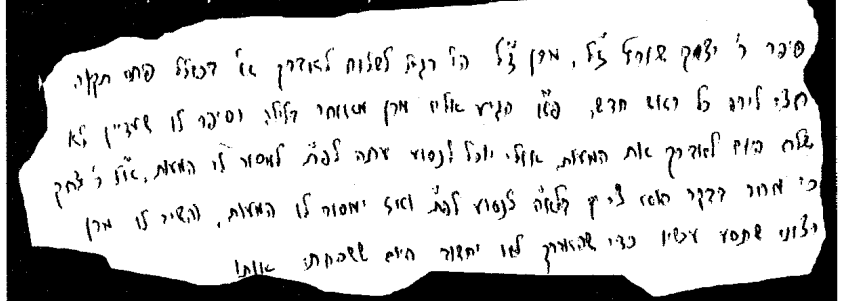

כשפניו מעידים על לחץ נפשי עצום. "בני הקטן בלע לתוך גופו מטבע שילינג, ומה עושים?" התייפח בפני מרן החזו"א. מרן החזו"א הרגיעו בנועם כי אין לו מה לדאוג, וכי המטבע כבר יצא מן הגוף לבד... הדברים לא נכנסו לאזני האברך, ושוב התייפח "אבל מה יהיה, המטבע נכנס לתוך הגוף וסכנה נוראה רוחפת על בני"... ושוב מרן החזו"א הרגיעו לבל ידאג, וכי הכל יסתדר לבד. כשראה מרן החזו"א שהדברים לא הרגיעו עדיין את האיש, אמר לו בחן: **גש למרן הרב מפוניבז' והוא כבר יוציא מילדיך את המטבע!** לתמיהת האיש "וכי הרב מפוניבז' רופא הוא?"... הוסיף מרן החזו"א: "הלא הוא יודע טוב טוב להוציא כסף מבני אדם..."! לשמע הדברים נרגע האיש, ויצא מחוזק ומעודד, כשחיוך גדול נסוך על פניו.

פעם עורר מרן החזו"א לאברך אחד שהיה חוזר ומשנן שוב ושוב תיבות רבות בעת קראו "קריאת שמע", ואמר לו שאין חובתינו בכך, הלא התנצל מיד בנימוק שבגמרא כתוב שכל הקורא ק"ש ומדקדק באותיותיה מצננין לו גיהנום, ושאלו החזו"א בתוכחת-חן: האם ברצונך להיות ב"הקפאה"?...

הזמן קצר והמלאכה מרובה, ואיש שאתנו מסיים את דבריו בהודאה להקב"ה על הזכות הגדולה שנפלה בחלקו, בהדגישו את הסייעתא דשמיא המלווה אותו לכל אורך הדרך, שלמרות עיסוקו בתורה יומם ולילה, ואינו מקדיש זמן רב למלאכת קודש זו, וגם עבודתו ללא צוות עוזרים ומסייעים, הצליח להוציא לאור ששה כרכים מסדרת הספרים "מעשה איש". ברכתנו שיזכה אותנו עוד רבות בספרים מועילים, להגדיל תורה ולהאדירה.

כת"י של הגאון הגדול ר"ח קניבסקי שליט"א

וכשנשאל פעם מהי דרגת השיא אליה יכול וצריך האדם להגיע במשך חייו בעולם הזה, השיב: "לעבור את השבעים שנה מבלי לפגוע בכך אדם!"

במסגרת עבודתך מלאכת הקודש, האם היו לך עובדות, כמוכן אמיתיות, שמשום מה נזקקת להשמיטם מן הספר? בוודאי, ואף יכולנו לקבוע שניתן היה לחבר כרך בפני עצמו מהעובדות שלא באו בספר. עובדות רבות הושמטו בנימוק שיוכלו לגרום, בעקיפין אמנם, פגיעה בזולת. ובכלל, הפתגם העממי אומר: לא כל דבר צריך לכתוב בספר! אך בכל זאת, הרושם משאלתך היא, כי יתכן שאמנם לא כל דבר צריך לכתוב ב"ספר", אבל לפרסם ב"עיתון" אולי כן אפשר. ובכן אספר כמה עובדות מאלו שרצית.